

Jeff Strite

Ki lehet jó gyülekezeti vén?

Egyszer egy orvosi egyetemen felvetették a kérdést az orvostanhallgatók, hogy mivel szerintük a fizika az ő szakmájukhoz szükséges, miért kell egyáltalán felvenniük ezt a szaktárgyat?! Végül az egyik hallgató a fizikaprofesszorához fordult a kérdésével. A tanár úr néhány pillanatig gondolkodott a kérdésen, majd ezt válaszolta: „Nos, uram, a fizika tanulmányozása emberi életet képes megmenteni.” – „Embereket megmenteni?” Ezen most mi is csodálkozhatunk: „Már hogy volna képes a fizika tantárgy tanulmányozása emberi életet megmenteni?” Mire a tanár mosolyogva így folytatta: „Képes a tudatlan embereket megmenteni attól, hogy végzős orvostanhallgatókká váljanak.”

Minden szakmának megvannak a maga követelményei, melyeknek eleget kell tennie az adott területen dolgozni kívánó munkavállalónak. Az orvosnak ismernie kell a betegséget és az emberi test működését. A villanszerelőnek ismernie kell az elektromos áramkörök működését, és értenie kell ahhoz, hogyan kösse be a lakóházakba, irodaházakba vagy ipari üzemekbe az elektromos vezetékeket. Az autószerelőnek ismernie kell az egyes autómárkákat és -típusokat, -altípusokat és azok külsejének, illetve belsejének szerelési módjait. Ezek az úgynevezett szakmai ismeretek és tapasztalatok, melyekkel az egyes munkaköröket betöltő embereknek feltétlenül rendelkezniük kell. Ha egy vállalatnak új dolgozókra van szüksége, akkor gyakran adnak fel hirdetést, melyben leírják, hogy a jelentkezőknek milyen elvárásoknak kell megfelelniük.

A Bibliában is olvashatunk hasonló dolgot, ahol Isten „hirdetést ad fel”, amikor az ő szolgálatába hív valakit. Atyánk különösen fontosnak tartja, hogy megbízható emberek gondozzák az ő gyülekezetét, ezért részletesen felsorolja, hogy milyen követelményeknek kell megfelelniük a lelkimunkásoknak. A Tit 1,5–11 versekben (vö. 1Tim 3,1–13). Pál részletesen leírja Titusznak a gyülekezeti vén szolgálatra alkalmas hívők jellemtulajdonságait. Idézem a mindennapi élet szavaival:

- a jó gyülekezeti vén jó férj,
- a jó gyülekezeti vén jó apa,
- a jó gyülekezeti vén nem erőszakos,
- a jó gyülekezeti vén nem indulatos,
- a jó gyülekezeti vén nem részeges,
- a jó gyülekezeti vén becsületes, jóérzésű, segítőkész,
- a jó gyülekezeti vénről nyilvánvaló, hogy komolyan veszi a hitét, és szent életre törekszik,
- a jó gyülekezeti vén kielégítő mértékben ismeri a Szentírást ahhoz, hogy megvédje a többi hívőt az eretnek tanításoktól, és bátorítsa őket a szolgálatukban,
- a jó gyülekezeti vén szilárd jellemmel rendelkezik, mely nem hajlik el az egészséges tanítástól a hamis tanítók

vagy más személyek tisztességtelen befolyásolási kísérleteinek hatására.

Ezek a tulajdonságok nem helyettesíthetők mással, mivel ezek a munkakör betöltésének jellegzetes követelményei. Miért kell¹ ezekkel a tulajdonságokkal mindenképpen rendelkezniük? A gyülekezeti vének a példaképei a nyájnak (1Pt 5,3), és ez a hivatás a maga nemében egyedülálló. A gyülekezeti vénekkel szemben támasztott követelmények hasonlóak, mint a diakónusokkal vagy bibliaiskolai tanítókkal szemben elvártak. Azonban a hordozott felelősségben különbség van. A gyülekezeti vénnek életében meg kell mutatkoznia mindannak a jónak, amit Isten az ő gyermekei életében látni szeretne. Ők a gyülekezet élő „zsinórmértékei”, akiknek mindenben jó példával kell előljárniuk. A gyülekezeti vének legyenek egyfeleségű házasemberek,² és legyenek olyan korú gyermekeik, akiknek a magatartásából kitűnik, milyen nevelést kaptak az édesapjuktól. Miért kell nekik mintaférjeknek és mintaapáknak lenniük? Azért, mert Isten a gyülekezeti véneknek a gyülekezetekben egyfajta „modell szerepet” szánt, vagyis elsősorban nekik kell jó példával előljárniuk a gyülekezet többi tagja előtt.

Isten a gyülekezeti véneknek a gyülekezetekben egyfajta „modell szerepet” szánt, vagyis elsősorban nekik kell jó példával előljárniuk a gyülekezet többi tagja előtt.

– Tudod-e, hogyan teheted boldoggá a feleségedet? Figyeld meg a gyülekezeti véneket, hogyan bánnak a feleségükkel!

– Tudod-e, hogyan nevelj boldog és engedelmes gyermekeket? Kérdezd meg valamelyik gyülekezeti véntől és a feleségétől, hogyan irányítják Isten félelmében a családi életüket! A gyülekezeti véneknek rendelkezniük kell keresztyén szülői, nevelői tapasztalattal.

De ez még nem minden, amire a gyülekezeti vénnek elhívást kaptak. A gyülekezeti vénnek feladata a gyülekezetek „pásztorolása” is. Jóllehet az egyházi tradíció szerint prédikátorokat nevezünk a pásztoroknak, azonban ez a gyakorlat nem az Írásból ered.

„Viseljétek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát...” (ApCsel 20,28)

Pál apostol az efézusi gyülekezeti véneket pásztori felelősségükre emlékezteti! Ugyanakkor Pált és Timóteust sehol nem nevezi a Biblia pásztoroknak. Ráadásul Pál nem is felelt meg a gyülekezeti vénség feltételeinek, mivel – valószínűsíthetően – nem volt házasember. Az 1Pt 5,1–4-ben a gyülekeze-

ti vének hivatásának bemutatására ugyanazt a képet használja Péter, amit az előzőekben Pál: „*A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltesétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkezésből, hanem készségesen.*” (1Pt 5,1–2)

Nos, figyeljünk csak – kinek a nyáját legeltetik az „előjáró” pásztorok? Istennek a nyáját. A nyáj nem a pásztoroké, hanem Istené. Tehát minden pásztor számadással tartozik Istennek a rábízott nyájért.

Engedjék meg, hogy elmondjak néhány rövid történetet! Volt egyszer valahol egy gyülekezet, amely presbitert készült választani egy *George* nevű testvér személyében. A helyi prédikátor helytelennek vélte ezt az elhatározást, mivel tudta, hogy *George* testvért csupán az elismerés utáni vágy motiválta a jelölés elfogadására. Mivel a gyülekezeti tradíció szerint a gyülekezeti vének beiktatására demokratikus választás útján került sor, így a lelkész nem sokat tehetett. Viszont összehívatta a gyülekezet többi vénjét, hogy beszélgetést kezdeményezzen az új szolgálattevővel. *George* testvér elfogadta az indítványt, és a beszélgetés elején sok hasznos bizonyágtétel elhangzott a jó gyülekezeti vének isméréiről. Majd egyszer csak szólásra emelkedett a prédikátor: „Nézd, kedves testvérem! Nem tudom, gondoltál-e már arra a felelősségre, mellyel a gyülekezeti vének Istennek tartoznak. Az ítélet napján Isten színe előtt kell megvizsgálnunk minden egyes esetet, amikor a szolgálatunkban történt mulasztás miatt egy-egy lélek távolabb került vagy elszakadt Istentől. Az Úr az ő vérüket is számon kéri majd rajtad...” Ezt hallva *George* testvér hirtelen felugrott a helyéről, és térdeire esve kezdett el könyörögni: „Kérlek, atyámfia, ne mondd ezt nekem! Én nem szeretnék ilyen felelősséget magamra venni. Nem én vagyok az az ember, aki elhívást kapott erre a szolgálatra.” És ezzel *George* testvér visszalépett a gyülekezeti véni jelöléstől. Mert nem volt megfelelő a szolgálathoz való viszonyulása. A jó gyülekezeti vének egyetlen helyes viszonyulása lehet a szolgálatához: a Jézus Krisztus iránti hűséges szeretet és odaadás, mellyel meg akarja védelmezni az ő nyáját.

Miután Jézus feltámadt, a legfontosabb az volt számára, hogy nyugodt körülmények között időt töltsön a tanítványival. János evangéliumának a végén találjuk azt a párbeszédet, melyet Jézus Péterrel folytatott: háromszor kérdezte tőle: „*Péter, szeretsz engem?*” És Péter minden alkalommal igent mondott Jézusnak. Jézus pedig mindhárom alkalommal az ő nyáját bízta Péterre: Legeltesd az én juhaimat! Őrizd az én juhaimat! Legeltesd az én juhaimat! Ha valaki Krisztus nyájának a pásztorává lesz, annak abból az indítékból kell történnie, hogy az illető szereti Jézus Krisztust. A gyülekezet pásztorai a legnehezebb, ugyanakkor a legértékesebb szerepet töltik be Krisztus gyülekezetében. A gyülekezet csak akkor lesz erős és élő hitű, ha ilyenek a gyülekezeti vénei. Ez nem könnyű küldetés. A pásztorok legeltetik a nyáját, vagyis Isten népét segítik és vezetik a hit útján.

Egy *E. F. Schumachertől* származó történetet szeretnék elmondani a második világháború idejéből. Schumacher egy

farmon dolgozott, és mindennap megszámlolta a száz birkát, amit rábíztak, de ezen kívül nem végzett semmi mást. Egyszer egy idős gazda figyelmeztette őt, hogy ha így folytatja, el fogja veszíteni az állatait. És egy napon, amikor megszámlolta az állatokat, már csak kilencvenkilenc volt belőlük életben, mert az egyikük egy bokor alján feküdt élettelenül. Ekkor jött rá Schumacher, hogy mire akarta figyelmeztetni őt az idősebb pásztor: „Oda kell figyelned minden egyes jószágra. Nézz a bárányok szemébe, és figyeld meg a bundájukat! Nem számolgatnod kell őket, hanem időt kell szánnod a gyógyításukra, ápolásukra, mindazokra, amelyek megbetegszenek!”

Ez utalás lehet arra, hogy a gyülekezeti véneknek jóval több feladatuk van annál, mint hogy statisztikákat készítsenek a megtértek számáról. Minden egyes hívőnek a szemébe kell nézniük úgy, hogy észrevegyék a gyülekezeti tagok testi és lelki egészségének külső jeleit.

A gyülekezeti vének a nyáj pásztorai.

Sajnos előfordul időnként, hogy a gyülekezeti vén testvérek azt a helytelen gyakorlatot követik, mely szerint teljesen lefoglalja őket a gyülekezeti tagoknak, sőt magának a prédikátornak az ellenőrzésére és irányítására irányuló törekvésük.

Sajnos előfordul időnként, hogy a gyülekezeti vén testvérek azt a helytelen gyakorlatot követik, mely szerint teljesen lefoglalja őket a gyülekezeti tagoknak, sőt magának a prédikátornak az ellenőrzésére és irányítására irányuló törekvésük. Egyes gyülekezeti vének elfeledkeznek eredeti feladatukról, és szinte kizárólag az igehirdetők „menedzsereivé” válnak. Ez a magatartás számos félreértésre és ellentétre ad okot, majd előbb-utóbb „klikkesedéshez” vezet a gyülekezetben. Egy ilyen gyülekezeti szervezet távolról sem tekinthető egészségesnek! Az egészséges gyülekezetben a gyülekezeti vének nagyra értékelik az evangélisták fáradozásait, és bátorítják, segítik, védelmezik őket a szolgálatukban. És ugyanígy az igehirdetők is védik és bátorítják a véneket! Ez nem jelenti persze, hogy ne lennének olyan esetek, amikor szükségessé válik a gyülekezeti vének és a prédikátor eltérő véleményének hangot adni. Figyeljük meg Pál szavait, amikor az apostol arra készül, hogy láncok között fogják elhurcolni Rómába, hogyan biztatja és figyelmezteti az efézusi gyülekezeti véneket Milétoszban az elkövetkező nehézségekre: „*Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltesétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett! Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájotokat!*” (ApCsel 20,28–31)

Más szavakkal kifejezve ugyanezt, a jó gyülekezeti vének odafigyelnek a prédikátor által közvetített tanításokra. A gyülekezeti vén testvérek a Biblia gondos tanulmányozása

során összevetik az elhangzó tanításokat a Szentírással, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy Isten mit üzen valójában a gyülekezetnek. Voltak és lesznek olyan időszakok az egyháztörténelemben, amikor a teológusok helytelen dolgokat tanítanak a gyülekezet számára. És vannak olyan időszakok, amikor a gyülekezeti vének tanítanak a gyülekezet számára a Bibliától idegen tanokat. Ezért nagyon fontos, hogy legyenek olyan pásztorok, más szóval gyülekezeti vének és prédikátorok, akik eléggé ismerik a Bibliát ahhoz, hogy felemeljék szavukat a tévelygés ellen, és képesek legyenek megvédeni a gyülekezetet a tévitanítók befolyásától.

Ilyen gyülekezeti vénről beszél Pál a Tituszhoz írt levél első fejezetében: „*aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket.*” (Tit 1,9)

Nos, ez nem csekély felelősség! Hogyan viszonyuljanak hát a gyülekezet tagjai a gyülekezeti vénekhez, hogy segítsék őket szolgálatuk elvégzésében? Ehhez ad útmutatást a Zsidókhöz írt levél: „*Biztatok vezetőitekben, és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak. Hadd tegyék ezt örömmel, és ne sóhajtozva, mert ez nem válnék javatokra.*” (Zsid 13,17)

Engedelmeskedni és szót fogadni? A gyülekezeti véneknek? Mi a helyzet akkor, ha valaki nem ért egyet velük? Ha olyan döntéseket hoznak, melyek nem szimpatikusak számunkra? Mit mond a Biblia? Engedelmeskedjete! Fogadjatok szót! Hol van itt szó arról, hogy előbb egyet kell értenünk velük?

Sehol. Akár egyet tudunk érteni a vénekkel, akár nem – kivéve, ha erkölcstelenséget vagy eretnek tanítást akarnak elfogadtatni –, tisztelnünk kell az általuk hozott döntéseket, és úgy kell eljárunk, hogy „vezethetők” legyünk.

Néhány évvel ezelőtt felkeresett az irodámban egy csapat fiatalember, és azt kérdezték, hogy hol találják a gyülekezeti kézikönyveket. Tapasztalatból tudom, ha valaki azért jön hozzám, hogy csak a gyülekezeti kézikönyvet keresi, akkor biztos, hogy valami nem stimmel. Valaki keresi a kibúvót. Valamilyen gyülekezeti szokás annyira ellenszenves számunkra, hogy szeretnék megváltoztatni, de nem tudnak bibliai érvet felhozni ellene. Jól ismerem azt a jelenséget, amikor egyesek a gyülekezeti kézikönyv segítségével emberi tradíciókat szeretnének a Biblia fölé emelni. De jól ismertem ezeket a fiatalokat is, akik jóra való, derék testvérek voltak, csak éppen nem értettek egyet egy döntéssel, melyet a gyülekezet presbiterei korábban hoztak. Azt is tudtam, hogy mi volt a vének döntése, ami problémát okozott számunkra. Ezért ezt mondtam nekik: „Kedves testvéreim, nem tudom, hol vannak a gyülekezeti kézikönyvek. Nem láttam őket itt, mióta elkezdtem itt a prédikatori szolgálatomat. De elárulom nektek, hogy egy percig sem aggódtam miattuk, hiszen van Bibliám, amit segítségül hívhatok, ha nem tudok valamit. De az biztos, hogy ugyanazt találnátok meg benne, mint amit most mondok nektek: ha a gyülekezeti vének döntésre jutottak egy kérdésben, akkor

követnünk kell őket. Ha nem erkölcstelen vagy bibliaellenes dolgot jelölnek meg számunkra, akkor én százszázalékosan azt teszem, amit ők mondanak. Akkor is, ha nem értek egyet a döntésükkel, mert tudom, hogy ez az út visz közelebb az Isten iránti engedelmességhez. Ha valakinek problémája volna a vének döntésével, nyugodtan keressen fel engem, és beszéljünk róla!”

Nos, a gyülekezet nem egy demokratikus intézmény. Nem lehet mindenről szavazással dönteni, ami ott történik. Az egyházban teokráciának kell uralkodnia. „*A bölcseknek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak szavai; melyek egy pászortól adattak.*” (Károli – Préd 12,13). Istentől a gyülekezeti vének azt a feladatot kapták, hogy „leszögezzék” a Biblia tanításait, vagyis hirdessék, magyarázzák, az életükben bemutassák, mindezzel megerősítve Isten táborát, a gyülekezetet. Isten elvárja a gyülekezet tagjaitól, hogy tiszteljék a gyülekezeti vének által hozott döntéseket, akkor is, ha részükről nem teljes az egyetértés. A gyülekezeti vének döntéseivel szembeni nyílt lázadás vagy csendes szembenállás nem más, mint az Isten által kijelölt rend elutasítása vagy megkérdőjelezése, ami az engedelmességnek, vagyis a hitnek a hiányát jelzi.

Isten elvárja a gyülekezet tagjaitól, hogy tiszteljék a gyülekezeti vének által hozott döntéseket, akkor is, ha részükről nem teljes az egyetértés. A gyülekezeti vének döntéseivel szembeni nyílt lázadás vagy csendes szembenállás nem más, mint az Isten által kijelölt rendnek az elutasítása vagy megkérdőjelezése, ami az engedelmességnek, vagyis a hitnek a hiányát jelzi.

Nézzük meg például Sámuel könyvének 1. fejezetét! Sámuel Izrael bírása, prófétája és papja volt egy személyben, vagyis ő volt az első számú vezető. Amikor már nagyon idős volt, átruházta a bíraskodást két fiára. Azonban a fiai hamar elhajlottak a gonoszsághoz, ajándékok fejében elferdítették az igazságot, vagyis megvesztegethetők voltak (1Sám 8,1). Az izraeliták elkezdtek amiatt aggódni, hogy Sámuel megöregedett és hamarosan meg fog halni. És ha meghal Sámuel, a „nyakukon maradnak” a fiai. Végül egy „alternatív megoldást” találtak: elmentek Sámuelhez, és királyt kértek maguknak, amilyen a többi nemzetnek is van. Ez a korabeli szokásoknak megfelelő megoldás szimpatikus volt az izraeliták számára. Sámuel azonban tudta, hogy Isten nem akart királyt adni Izraelnek, ezért megpróbálta elmagyarázni honfitársainak, hogy a kívánságuk helytelen. De Izrael visszautasította a prófétai tanácsot, és királyt követeltek maguknak. Ezért az 1Sám 8,7 szerint Isten ezt mondta Sámuelnek: „*Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk.*”

Izrael királyt kapott, ahogy kérte, de sokat szenvedett miatta. Nos, legyünk óvatosak, mielőtt másik megoldást keresünk azon felül, amit a gyülekezet vénei tanácsolnak! Lehetséges, hogy jónak tűnik, ami után vágyódunk, azonban mégsem Isten akarata szerint való dolog. Éppen ezért nem

mindegy, hogy kik a presbitérium tagjai! Hogyan választjuk ki őket? Ezt olvassuk a Tit 1,5-ben: „Azért hagyjalak Krétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts szolgálatba városonként, ahogyan meghagytam neked.”

Figyeljünk az Írás szavaira! Titusz nevezte ki a gyülekezeti véneket, és hol van itt szó a demokratikus választásról?

Az ApCsel 14,23-ban azt olvassuk, hogy Pál és Barnabás „miután pedig gyülekezetenként előjárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akikben hittek”.

A Biblia sehol sem beszél a „gyülekezeti vének választásáról”, hanem csak a „diakónusok választásáról” ... A többségi szavazásnál mindig van egy minimális befogadási küszöb. Ha a jelölés eléri vagy meghaladja ... (a minimális küszöbszintet), akkor erre a testvérré úgy kell tekinteni, hogy alkalmas a gyülekezeti véni szolgálatra, mintha minden a népszerűségeen múlna. Itt kezdődik a probléma. A gyülekezetívén-jelölteknek nem szépségversenyen és még csak nem is képviselő-választáson kell indulniuk!

A Biblia sehol sem beszél a „gyülekezeti vének választásáról”, hanem csak a „diakónusok választásáról”. Mi az oka ennek? Mi a különbség? Az elmúlt huszonöt év során számos gyülekezetben szolgáltam, ahol a gyülekezeti véneket többségi szavazással választották. A többségi szavazásnál mindig van egy minimális befogadási küszöb. Ha a jelölés eléri és meghaladja az 50%-ot (egyes gyülekezetekben a küszöb lehet 75% vagy 95%), akkor erre a testvérré úgy kell tekinteni, hogy alkalmas a gyülekezeti véni szolgálatra, mintha minden a népszerűségeen múlna. Itt kezdődik a probléma. A gyülekezetívén-jelölteknek nem szépségversenyen és még csak nem is képviselő-választáson kell indulniuk!

Szolgáltam egyszer egy gyülekezetben, ahol egy igen népszerű és kedves testvért választottak gyülekezeti vének. A gyülekezet bizalma onnan eredt feléje, hogy korábban az édesapja is gyülekezeti vén volt. Eközben mindenki tudta róla, hogy nem tudott megbocsátani a saját édesanyjának, és valósággal gyűlölte az asszonyt. Ennek ellenére elnyerte a gyülekezet többségének bizalmát egy ilyen fontos dologban. A gyülekezeti vének többségi szavazattal történő választása időnként súlyos következményeket vonhat maga után. Ezért olvassuk a Szentírásban azt, hogy a gyülekezetek presbitereit az apostolok nevezték ki.

Az egyik gyülekezetünk Dél-Indianapolisban egy másfajta gyakorlatot követ. A többzetes taglétszám mellett a vezetőség számára nem könnyű feladat a testvérekkel való közvetlen kapcsolattartás. Nem tudnak annyi információt beszerezni közvetlen beszélgetések útján, mint egy kisebb gyülekezetben. Mít tesznek a vezetőik tehát? Imádkoznak, hogy Isten

küldjön és mutasson alkalmas vénjelölteket a gyülekezetben, akiket majd megszólítanak, azoknak elmondják, milyen felelősséggel jár ez a szolgálat. Ha a felkért testvér elfogadja a jelölést, akkor felírják a nevét egy „szavazócédulára” a gyülekezetben. Azonban nem történik szokványos szavazatszámolás. A cédulák leadását követően, melyeken a nevek után egy „igen” és egy „nem” rubrika áll, a „szavazatszámológ” csupán a nemmel jelölt cédulákat és az azokon szereplő neveket válogatják ki. Emellett a cédulák alján megtalálható azoknak a testvéreknek a neve és az aláírása, akik a szavazatot leadták. A nemmel szavazó testvéreket felkeresik a vezető testvérek és a döntésük megindoklására kéri őket. A nemmel szavazók esetében ha csak egyvalaki is nyomós érvet tud felhozni a jelölt gyülekezeti vénné választása ellen (és a vének közössége bizonyosságot nyert a dolog felől), akkor hiábavaló a 99%-os népszerűség vagy erős szimpátia is, abból a testvérből nem lesz presbiter. Ez a gyülekezet tisztában van a gyülekezeti vén szerepével, ami kizárja, hogy a vének választása szépségversenyhez hasonló módszerekkel történjen meg.

Végezetül elmondok egy rövid történetet. Németországban élt egyszer egy kisfiú, akinek a családja nagyon szegény volt. Úgy hívták, hogy *Paul Gerhardt*. Ennek a gyermeknek már igen korán dolgoznia

kellott azért, hogy legyen mit ennie. Néhány birkát és kecskét bíztak rá, hogy az erdő mellett legeltesse őket. Egyik nap az erdő fái közül előlépett egy vadász, és azt kérdezi a kisfiútól, hogy merre van a legközelebbi település.

– Hat mérföldre, uram – válaszolta a legényke –, de az oda vezető ösvényen csak a bárányok járnak, és könnyű szem elől téveszteni.

– Én viszont eltévedtem, és már nagyon fáradt vagyok – mondta a vadász. – Adj el nekem néhány birkát, és akkor követhetem őket az ösvényen. Igen magas árat adok értük.

– Nem tehetem, uram – válaszolta Paul. – Nem hagyhatom magukra az állatokat, mert a végén elkóborolnak az erdőben, ellopják őket a tolvajok, és megeszik őket a farkasok.

– Ne törődj most ezzel! A gazdád úgysem venné észre, ha egy vagy két báránnyal kevesebb volna, én pedig sokkal több pénzt adok neked, mint amennyibe ez a néhány juh kerül.

– De, uram, a gazdám rám bízta ezeket a juhokat, én pedig megígértem neki, hogy nem hagyom el őket.

– Nos – mondta a vadász –, akkor hagyj itt engem a nyájjal, amíg hozol nekem ennivalót és egy idegenvezetőt!

– A bárányok nem ismerik az idegenek hangját, és ezért önnek nem fognak engedelmesskedni, uram.

– Nem bízol meg bennem? Nem nézek ki becsületes embernek? – kérdezte a vadász bosszúsán.

– Uram, – kezdte a fiú nyugodt hangon –, ön arra kért engem, hogy hagyjam magukra a gazdám állatait, és szegjem meg az ígéretemet. Honnan tudhatnám hát, hogy ön megtartja-e a nekem adott ígéretét?

A vadász nem tudta megállni, hogy ne nevéssen szívből.

– Látom, nagyon becsületes fiú vagy, és sohasem foglak elfelejteni – mondta a vadász. – Melyik hát az ösvény? Majdcsak megtalálom az utat magam is – mondta végül a vadász.

De Paul nem hagyta, hogy a vendége éhesen távozzon, enni adott neki a saját kis tarisznyája tartalmából. Mindjárt ezután egy seregnyi ember közeledett feléjük az erdő felől, akik teli torokból kiáltottak, amikor meglátták őket. Paul nem mással beszélt, mint magával a nagyherceggel, akit a szolgálói már mindenhol kerestek, miután észrevették az eltűnését a vadászatról. A herceget annyira megragadta Paul becsületes őszintesége, hogy magával vitte a palotájába, és gondoskodott a gyermek neveltetéséről, a legjobb iskolákba járatta, és gazdagon megjutalmazta minden földi jóval.

...a gyermeknek már igen korán dolgoznia kellett azért, hogy legyen mit ennie. Néhány birkát és kecskét bízta rá, hogy az erdő mellett legeltesse őket

Ilyen jellemű embereket keres Isten az ő nyájának pásztoralására. És ezek azok az emberek, akik arra hívatnak el, hogy a prédikátorok munkáját segítsék a gyülekezet pásztoralásában. A gyülekezeti vénék szolgálatának legfőbb leírása ez: pásztoralni, vezetni és védelmezni a nyáját, a gyülekezetet. Aki ezt nem teszi meg, az csalódást és fájdalmat okoz Megváltónknak. Aki teljesíti a küldetést, annak Isten különleges módon fogja megjutalmazni a hűségét!

Jegyzetek

1 Az 1Tim 3,2 és Tit 1,5-ben használt eredeti kifejezés a „dei”, mely arra utal, hogy valamit „muszáj megtenni”, vagy valami „szükségszerű”. Például ezt a kifejezést találjuk a Mt 16,21-ben, amikor Jézus azt mondja, hogy „*ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia*”, vagy a Lk 2,49-ben Jézus Máriának mondja: „*Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?*”

2 Csak olyan ember lehet gyülekezeti vén, akinek még nem volt válása? Titusz és Timóteus mindkettő erről írnak: a gyülekezeti vén legyen egy asszony férje! Régi szokás ezeket az igazsakasokat úgy értelmezni, hogy elvált ember ne legyen gyülekezeti vén. És – a szövegkörnyezetből kiindulva – ez tűnik a leghelyesebb magyarázatnak.

Ha belegondolunk, hogy a gyülekezeti véneknek Isten „modellszerepet” szánt, akkor ez egy hangsúlyos kérdéssé válhat. Isten gyűlöli az elválást, és azt kéri, ha valaki elszánja magát a házasságra, akkor maradjon meg abban. Némelyek ezt diszkriminációnak tekintik az elvált keresztyénekre nézve. Ez azonban éppen olyan képtelen feltételezés, mintha diszkriminációnak tartanánk a gyülekezeti vénék házasságának kritériumát az egyedülállókra nézve, vagy a gyermekek meglétének

követelményét a gyermektelen házaspárookra nézve.

Az Ószövetség idején a papokkal szemben mindig szigorúbbak voltak az elvárások. Egy pap nem vehetett feleségül elvált asszonyt, özvegyet vagy parázna nőt (Lev 21,14). A többi izraelita azonban mindezt gond nélkül megtehetette. A pap azonban csak szűzet vehetett feleségül. A papoknak tökéletesen ép testi felépítéssel kellett bírniuk, nem lehettek vakok, sánták vagy mozgáskorlátozottak. Diszkrimináció? Ezek az emberek képviselték a tökéletes izraelitát Isten előtt. Az ő modellszerepük abban nyilvánult meg, hogy Isten tökéletes teremtését voltak hivatottak bemutatni.

Van olyan elképzelés is, hogy az 1Tim 3 és Tit 1 mindössze a monogámia mellett érvelés, és a poligámia ellen szól. Ekkor azonban figyelmen kívül

hagynánk azt a tényt, hogy Timóteus és Titusz a görögök közül megtértek gyülekezeteiben szolgáltak, ahol nem volt szokás a poligámia. A görög és római pogányok mind monogámok voltak! (A feleségük mellett esetleg számos szeretőt tartottak, de csak egyetlenegy feleségük volt.) Tehát ebben a kultúrában nem lett volna értelme felszólítani a gyülekezeti véneket a monogámiára.

<http://www.sermoncentral.com>

Ford.: Jeviczki Andrea

